

Şekil / Figure 1

Tö

ACÉPHALE **BULUŞMASINA** **ULAŞMAK** **İÇİN** **TALİMATLAR**

Kimseyle göz teması kurma, kimseyle konuşma, diğer yolculardan uzak bir yere otur. Saint-Nom'a vardığında trenden in, istasyondan trenin gittiği yönde çık ve sola dön. Yolda seni karşılayacak olan kişilerin talimatlarına uy, soru sorma, en fazla 2-3 kişilik gruplar halinde yürü, konuşma. Yoldan ayrılan patikaya geldiğinde tek sıra halinde yürü, arada birkaç metre bırak. Buluşma yerine yaklaştığında dur ve tek tek alınmak için bekle. Sonra da bitene kadar sessiz ve hareketsiz kal... Toplantı hakkındaki her türlü tartışma kesinlikle yasaktır.

INSTRUCTIONS **FOR GETTING** **TO** ***ACÉPHALE*** **MEETING**

Do not acknowledge anybody, do not speak to anybody, and take a seat at some distance from other travellers. Get off the train at Saint-Nom, exit the station in the direction of the train and turn left. Follow the instructions of those who will meet you on the road, asking no questions, walk in groups of two or three at the most, without talking, until you reach the path that leaves the road, when you should walk in Indian file, a few meters apart. On nearing the meeting-place, stop and wait to be conducted to it one at a time. Then remain motionless and silent until the end... All discussion of the meeting is forbidden, under whatever pretext.

MÜFREDAT-I BÎ-SER* [BAŞSIZ]

1. Kıymetler ihdas eden [yaranan] bir cemiyet ve müşterekliği temin eden kıymetler hâsıl etmek.
2. İnsanı mengeneye alan, arzu etmediği mücadelelere düçar eden [uğratan], semeresinden istifade edemediği bir gayrete vakfettiren hiss-i mücrimiyet [suçluluk hissi] lanetini def etmek.
3. Mevcudiyeti red için değil ikmal [tamamlamak] için tahrip ve tağyiri [bozmayı] deruhde-i mesuliyet etmek [üstlenmek].

* Zişan'ın "Bi-Ser" olarak Osmanlıca'ya çevirdiği Acéphale kelimesi Yunanca "akephalos" kelimesinden türetilmiştir ve "başsız" anlamına gelir.

PROGRAM RELATIVE TO ACÉPHALE*

1. Form a community creative of values, values creative of cohesion.
2. Lift the curse, the feeling of guilt which strikes men, sending them to wars they do not want, forcing them to a labor whose fruits they never benefit from.
3. Assume the function of destruction and decomposition, but as accomplishment and not as negation of being.

* Acéphale, derived from the Greek "akephalos" and literally means "headless".

4. Mevcudiyetin şahsi tekâmülünü ve ızdırabını tekâsüfle [yoğunlaşmayla], müsbet bir çile ve disiplinle icra etmek.

5. Mevcudiyet-i şahsiyyenin [kişisel varlığın] cihanşümül [evrensel] tezahürünü, âlem-i hayvanatın [hayvanlar âleminin] ironisi dâhilinde ve devlete yahut vazifeye değil oyuna dayalı âlem-i bî-serin [başsız âlemin] inşası ile temin etmek.

6. Dalâleti [sapkınlığı] ve cürmü [suçu] beşeriyetten müstakil [bağımsız] değil, ona merbut [bağlı] kıymetler olarak addetmek.

7. Cihanşümül [evrensel] olmayan bilcümle cemiyetin –milli, sosyalist, komünist yahut kiliseye merbut– bertaraf edilmesi için mücadele etmek.

8. İnsanlar arası müsavatsızlığın [eşitsizliğin] sebeplerinden olan kıymet mefhumunu [olgusunu] teslim etmek ve cemiyetin rabitali mizacına aşına olmak.

9. Mevcut dünyanın inkırazına [yıkımına] iştirak edip müstakbel dünyaya muntazır olmak [beklemek/gözlemek].

10. Muntazar [beklenen] dünyayı, muhal [imkânsız] olmakla kalmayıp mekruh da [tikisindirici] olan nihai mutluluk nokta-i nazarından [açısından] değil, şimdinin hakikatinden hareketle mütalaa etmek.

11. Bilcümle iktidarın esası olan şiddetin kıymetini ve müsademe [çatışma] iradesini tasdik etmek.

Georges Bataille
4 Nisan 1934

4. Realize the personal accomplishment of being and of its tension through concentration, through a positive asceticism, and through positive individual discipline.

5. Realize the universal accomplishment of personal being in the irony of the animal world and through the revelation of an acéphalic universe, one of play, not of state or duty.

6. Take upon oneself perversion and crime, not as exclusive values, but as integrated within human totality.

7. Fight for the decomposition and exclusion of all communities—national, socialist, communist, or churchly—other than universal community.

8. Affirm the reality of values, the resulting inequality of men, and acknowledge the organic character of society.

9. Take part in the destruction of the existing world, with eyes open to the world to come.

10. Consider the world to come in the sense of reality contained as of now, and not in the sense of a permanent happiness which is not only inaccessible, but hateful.

11. Affirm the value of violence and the will to aggression in so far as they are the foundation of all power.

Georges Bataille
April 4, 1934

Georges Bataille,
Oeuvres Complètes II
(Ecrits posthumes
1922-1940), (Paris:
Gallimard, 1970), p. 273.

Georges Bataille tarafından *Acéphale* gizli cemiyetinin mensuplarına verilmek üzere kaleme alınan metin, 1970 yılına kadar yayımlanmamıştır. Zişan tarafından yapılan Osmanlıca çevirisi günümüze ulaşan belgeler arasındadır.

The text was penned by Georges Bataille to be distributed to the members of the secret society, *Acéphale*, unpublished until 1970. The translation of the text into Ottoman by Zişan is one of the documents that reach our day.

■ Bataille, faşizmin insanların duyumsal taşkınlığa ve fanatizme olan temel özlemini kullandığı saptamasını takiben, var olmak dışında hiçbir amacı olmayan ve eser ortaya koymayı reddeden bir cemiyet kurmayı önerir. Bu kolektif deney *Acéphale* ile hayata geçer. 1930’larda yükselmekte olan faşizme, yeni mitler icat ederek direnen *Acéphale*; teorik tartışmaların yapıldığı *Sosyoloji Koleji*, *Acéphale* adlı yayın ve aynı adı taşıyan gizli cemiyet ile Paris’te şekillenir.

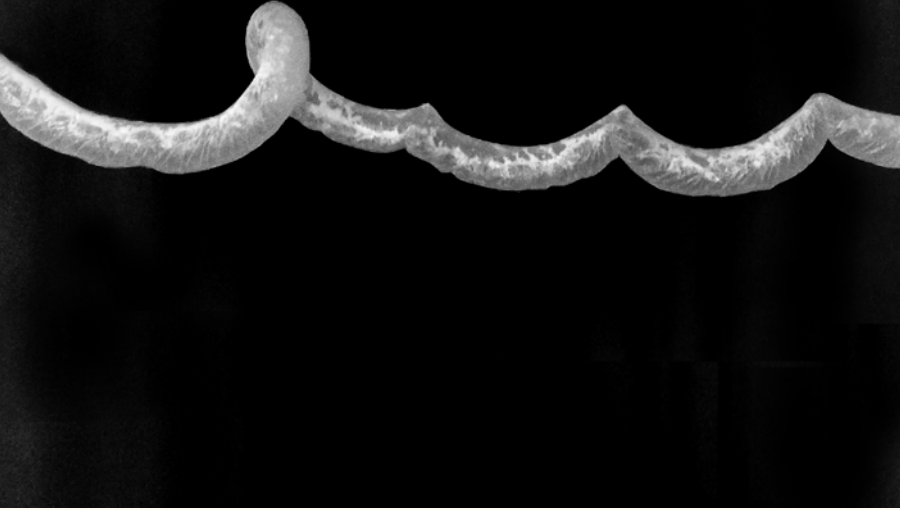
Katılımcıları sessiz kalma yükümlülüğüne uyduğu için, *Acéphale* gizli cemiyeti hâlâ gizemini korumaktadır. Patrick Waldberg, *Acéphale*’in ormanda dört katılımcıyla gerçekleşen, 1939 yılındaki son toplantısında Bataille’in, aralarından birinin ölmeye gönüllü olup olmadığını sorduğunu; birini kurban ederek, cemiyetin varlığını sürdürmesi için gereken miti kurmayı teklif ettiğini aktarmıştır. Roger Caillois ise kurban olmaya razı olan birinin bulunduğunu, fakat celladın bulunmadığını söylemiştir.

Acéphale ile yolu kesişen Zişan ise, Bataille’in aralarından birini kurban ederek oluşturmayı umduğu kurucu miti, hayaletsi yokluklarla iletişime geçilen bir törene dayandırmayı önermiştir. *Acéphale* buluşmalarından birinde, ölmüş bir vücudun artığı olan bağırsak aracılığıyla cemiyetin kendinden geçtiği bir tören gerçekleştirilmiştir. Zişan’ın, *Tarihteki her isim bendir ve ben bir başkasıdır* adlı otobiyografisinde bu tecrübeye dair bir metin ve fotoğraf (Şekil 4) bulunmaktadır. Bu metin ve ona eşlik eden fotoğraf, Zişan’ın arşivinde bulunan *İspirtizma Mecmuası*’nın Nisan 1326 (1910) tarihli 4. sayısında yayımlanmış olan, Charles Richet imzalı *Temessül Denilen Bazı Hadiselere Dair* başlıklı metinden (Şekil 5) esinlenmiştir. Zişan’ın arşivinde, spiritüalizm ile ortaya çıkan ruh fotoğrafçılığı ve materilizasyon [temessül] fenomenini kanıtlamak için fotoğraf kullanımından haberdar olduğunu gösteren başka belgeler de bulunmaktadır. Bu uygulamalar, Zişan’ın hayaletsi yokluğa dair oluşturduğu görsel dile kaynaklık etmektedir.

■ Following his determination that fascism makes use of people’s deeply rooted yearning for sensual excess and fanaticism, Bataille proposes to form a community that has no objective beyond existence and negates the creation of any work. This collective experiment materializes with *Acéphale* and resists the rise of fascism in the 1930s by inventing new myths. *Acéphale* is formed in Paris through the *College of Sociology*, where theoretical discussions take place, publication of a journal titled *Acéphale* and formation of the eponymous secret society.

As the participants of the secret society have kept their promise of silence, the mystery of *Acéphale* is still well-kept. Patrick Waldberg relays that in *Acéphale*’s last meeting of four participants that took place in the forest in 1939, Bataille asked if any one amongst them would volunteer to being put to death since this sacrifice would establish the necessary myth to ensure the survival of the community. Roger Caillois recounts that while the willing victim was found, the executioner was lacking.

Zişan, whose path intersected with that of *Acéphale*, proposed to base the founding myth that Bataille had hoped to form by sacrificing one amongst them on a ritual in which they communicated with spectral absences. In one of *Acéphale*’s meetings, participants lost themselves in a communion induced by using the residues of a dead body, intestines. In Zişan’s autobiography, *Every name in history is I and I is other*, there is a text and a photograph (Figure 4) based on this experience. This text and the accompanying photograph were inspired by Charles Richet’s *Concerning Some Phenomenon of Materialization*, published in the 4th issue of *İspirtizma Mecmuası* [Spiritualism Journal], dated April 1326 (1910) found in her archive (Figure 5). There are other documents in her archive that suggest Zişan’s familiarity with spirit photography which emerged with spiritualism and the use of photography to prove materialization phenomenon. These practices are the source of her visual language that deals with spectral absences.

▲ *Tecrübedeki ahval ve şeraiti*
[halleri ve şartları] beyanımda,
sadece bana en ziyade haiz-i
ehemmiyet [dikkate değer] görünen
vakayi-i esasiyeyi [esas olayları]
beyan ile iktifa edeceğim
[yetineceğim].

*Talimatlar: Bağırsaktan insan
boyunda bir parça kes. Bir ucunu
düğümle. Biri, düğümlenen ucu
tutsun. Diğer ucundan bağırsağın
içine nefh et [nefes ver]. Çağır.
Dinle, gör ve karşıla. Gelenleri icra
et. Halleş.*

*Tecrübeyle ormanda bulunan bütün
cemiyet üyeleri iştirak etti. İcra
eden Laure oldu. Bağırsağın içine
nefhiyle [üflemesiyle] gaipten
sesler duyup bağırsakta temessül
eden kelimelere şahit olduk. Vukua
gelen mühim hadiselerden biri,
Osmanlıcada hem “sır” hem de
“ser” [baş] olarak okunabilecek bir
kelimenin bağırsaklarda teşekkül
etmesi idi. Bunu zikretmem üzerine,
çemberde hararetli bir münazara
şürû etti [başladı]. Kelimelere
musallat olan hayaletler, inkâr ve
itirafları celb etti.*

*Hâsıl olan [meydana gelen]
hadisatın kısm-ı azamının [büyük
kısmının], maziden taşıdığımız
hayâlâtın [hayallerin] tesiriyle
vücuda gelmiş olması muhtemeldir.
Celse, sabaha karşı sona erdi.*

Tarihteki her isim bendir ve
ben bir başkasıdır, Zişan

▲ *In my declaration of the
circumstances and conditions of the
experience, I find it sufficient to
declare only those fundamental
events that I deem important.*

*Instructions: Cut off a body-length
piece from the intestine. Make a
knot on one end. Someone should
hold this knotted end. Breathe into
the intestine from the other hand.
Evoke. Listen, see, and
acknowledge. Perform the
conjured. Avow.*

*All the members of the community
who were present in the forest
participated in this experience. It
was performed by Laure. As she
breathed into the intestine, we
heard voices from the revenants
and witnessed words that
materialized in the intestine. One of
the important events that took place
was the taking shape of a word in
Ottoman that could be read as
“sır” (secret) and “ser” (head). As
soon as I explained it, a heated
discussion started in the circle. The
ghosts haunted the words,
summoned denials and confessions.*

*It is possible that most of what
happened were embodied through
the influence of the imaginations
that we carried from our past. The
session ended at sunrise. **

Every name in history is I
and I is other, Zişan

* The original text was written in Ottoman. It has been transliterated, adapted to Turkish, then translated to English. Due to the Language Reform (1932), which aimed at replacing Arabic and Persian words used in the Ottoman language with invented words of supposedly Turkish origin, many of the words in the original text are not currently in use.

اسپیتیز قده

علوم روحیه‌یه عائد تحریات تجربیه و انتقادیه مجموعه سیدر
آیده بر نشر اولور

برنجی سنه ۱۳۲۶ نیاں نومرو ۴

شمارل ریشه

پارس طب فاکولته‌سی علم وظائف الاعضا معالی

تمثل دینلن بعض حادثه‌لره دائر

بو تجربه‌لری نشر ایتک ایچون بک جوق تردد ایتدم : زیرا بونلر
هرنه قدر اولجه بر جوق علمانک ویا خاصه سیر ویلیام فروسلک یایدی
عینی تجربه‌لره تقدم ایدلمش اینه‌لرده حالا اینانیمیه جق درجه‌ده حائر
غیر ایتدر لر . مع هذا حادثاتک بعضیلری بکا غیر قابل انکار کی کورونیور
واشته‌ن‌ده ، هر دورلو تاویلات نظریه‌دن و هر دورلو مجادله‌دن اجتناب
ایددرک یالکیز بونلری عرض ایتک ایتدورم .
حادثاتی انظار قارئنه وضع ایتدکن سوکره الیرنجی ایشم بونلردم
حیله ویا حقیقت اولوب اولمادیغنی تقریر ایتکدن عبارت اوله‌جقدر .
اول امرده اصول تجربه‌ده کی احوال و شرائطی بیان ایدیم .

۱

بن بو تجربه‌لری جنرال نوئل و مادام نوئلک اطفکالونی
ومادامزول (مارت ب .) نک خلوصیت وفداکارانی سایه‌سند ۱۹۰۵
سنه‌سی آغستوس آیی طرفنده اجرایه موفق اولدم . بوندن اول ۱۹۰۳
سنه‌سند (ویللا قارمن) تجربه‌لرینک برقاچنده ینه حاضر بولونلک

شکل ۴

● Hayati vasıflardan mahrum
cüsseler ağır ağır, yıldırım çarpmış
bir kütüğün etrafına çöktüler.
Vardıkları yeri dillendirecek
müşterek hafızadan yoksundular.
İçinde bulundukları harabeyi
eşlemediler.

Hayatla hayatsızlık arasındaki sınırdaki
zaman öldürmekten iki büklümdüler.
Bir çember oluşturdular.
Oluşturdukları çembere alıştılar; tek
çareleri buydu. Bir cemiyet –ki bu
cemiyet gizli olmak zorundaydı–
teşkil edip, beraber açtıkları bir
mecrada kendilerini kaybetseler,
var olma ihtimali doğabilirdi.

Orjiyi önerdi biri. O hiç varmayan
çılgın sevişmenin zamanı nihayet
gelmiş miydi? Bu toprakların
asırlardır özlediği sapkın fişkırmı,
onların özgürlük ihtimali olabilirdi.
Arzuyla yaşadıklarını hissettirecek
enerjiyi toplayabilirlerdi. Maalesef,
ne hazla yoğunlaşabilecek hacimleri
ne de takatleri kalmıştı.

Gömülmemiş çok kemik vardı;
meçhul derinliklerde bekleyen,
muhtelif dairelerde alıkonmuş, bir
abideyle buluşmayı ümit eden,
ziyaretçi arzulayan... Kemikleri
gömmeyi vazife edinseler,
hacimlerine kavuşup cendereye
diklenebilirler miydi? Kahramanca
hiçbir işe kalkışamayacaklarını, bu
gizli cemiyetin hiç iz bırakmadan
silinip gitmesi gerektiğini hatırlattı
bir diğeri.

İçinde bulundukları dirilikle ölümlük arasındaki muntıkada, düşündüklerinden daha kalabalıklardı. Kendi hallerini de göz önünde bulundurarak, harabedeki hayaletleri yadsıyamayacaklarını söyledi biri. Gaipden gelen sesleri işitip kaydetseler, inkârı aşındıran bir var olma ihtimali belirebilirdi. Müşterek bir dilden ve onları anlayacak okurlardan mahrum oldukları dile getirildi. Ortaya bir eser çıkarma ihtimalini zaten reddetmişlerdi.

Yaşayan birer ölü yerine, beraber ölen canlılar olabilirlerdi. Artık sadece satıhtan ibaret olsa da hâlâ birer vücutları vardı. Bu hacimsiz vücudu kullanmanın yolu neydi? Bir süre aç kalsalar, büzüşen bağırsakları kemiksiz derilerine yapıştığında, bu mahkûmiyet sona erebilirdi. Hayat zaten çekilmişken, ölümlü var olmanın mümkün olmadığını söyledi biri. Belki, içlerinden biri kendini kurban etse, kalanları diriltecek bir mit yaratma ihtimali belirebilirdi.

Var olmalarını imkansızlaştıran bir toplumda, cemiyetin, var olduklarını hissetmek dışında hiç bir amacı olması gerekmediğinde ısrar ediyordu birkaçı. Mevcudiyetlerini yitirmekteydiler. Şimdilik, bu çemberi teşkil etmeleri canlanma ihtimalleri için yeterliydi.

Oldukları yerde yığılıp kalktılar.

● Bodies devoid of vital traits slowly slumped around a tree trunk struck by lighting. Lacking the collective memory that could put into words the place they arrived at, they did not sift through the ruins they now inhabited.

They were on the edge of being with or without life, deformed by the weight of torpor. They formed a circle. They got used to the circle they formed—it was their only out. If they constituted a community, which had to remain secret, and lost themselves in communion with others, the possibility of existence could emerge.

One of them proposed an orgy. Was it finally the time to indulge in that mad lovemaking which had never arrived? The perverted burst that these lands had missed for centuries could be the possibility of freedom for the community. With desire, they could gather the energy that would make them feel vital. However, they did not have the mass nor the strength to intensify with pleasure.

There were lots of bones that had not yet been buried, waiting in undefined depths, kept in various offices, hoping to meet a monument, wishing for visitors. If they took it upon themselves to bury the bones, could they amass and stand against the pressure? They should not do anything heroic since the secret community shall disappear without a trace, one amongst them reminded the rest.

In this territory they inhabited, between being alive and being dead, they were more crowded than they first assumed. Considering their own state, they could not ignore the ghosts in the ruins, said one amongst them. If they acknowledged the voices from the revenants and kept a record to guard against denial, a possibility of existence might emerge. They were reminded of missing a shared language and readers who understood them. Negation of producing any work was a decision already made.

Instead of each being one of the living dead, they could be dying together. Even though their bodies were merely surfaces, they still had them. What was the way to use this body without a mass? If they were to starve themselves for a while, their shriveled intestines would stick to their boneless skin, ending this condemnation. Since life has already withdrew, existence through death is not an option, said one amongst them. Perhaps, if there was a willing victim to be sacrificed, the possibility of creating a myth that would resurrect those remaining could emerge.

In a society that made their existence impossible, a few of them insisted that their community did not need to have any goal beyond existence. They were losing their presence. For the time being, constituting this circle sufficed for the potential to be resurrected.

They piled and rose up.

Şekil / Figure 8

Şekil / Figure 9

BİYOĞRAFI NOTU

Adana, 1894 doğumlu. 1915'te babası ile İstanbul'u terk ederek Avrupa'ya giden Zişan, muhtelif siyasi bağlılıklar, tesadüfler ve meçhul takıntılarla sürüklenir. Geniş bir coğrafyaya yayılan ve 20. yüzyılın derinliklerine sızan yolculuğunu, kamuflaj altında bir kahraman olarak geçirir. Kendini sanatçı olarak tanımlamayan Zişan, birçok farklı kolektifle çalışır ve işlerini hayatı boyunca anonim olarak yayar. Yakın geçmişte keşfedilen arşivindeki malzemeler arasında metin, desen, fotoğraf, fotomontaj ve objeler bulunmaktadır.

Avangart sanat kanonunun arasında, sürgünde bir yabancı olarak hiç fark edilmeden gezinir. Sürgünün yalnızlığında ona eşlik eden, inkârın yarattığı hayaletlerden oluşan kalabalığı eserinin merkezine koyar. Ötekinde kendini kaybetmeyi ve ötekileri kendi vücudunda icra etmeyi deneyimlemeye çalışır.

OTOBİYOĞRAFI NOTU

İstanbul, 1981 doğumlu. İz Öztat, Zişan (1894-1970) ile zaman ötesi bir işbirliği içindedir. Zişan, İz'e tarihi bir figür, hayalet ve alter ego olarak görünür. Zişan'ın bir hayalet olarak dönmesi ile İz Öztat, bastırılmış bir geçmişi müzakere ederken yas tutma ihtimalini arar. Yayınların eşlik ettiği sergileri arasında, *Selection from Zişan's Utopie Folder*, Matadero Madrid (2013), *Every name in History is I and I is other*, Rendez-vous 13, Institut d'art Contemporain (2013); *Conducted in depth and projected at length*, Heidelberger Kunstverein (2014) sayılabilir.

BIOGRAPHICAL NOTE

Born, Adana, 1894. Having fled to safety with her father in Europe in 1915, Zişan drifts with political commitments, coincidences and obscure obsessions. She embarks on a lifelong journey through a vast geography and the guts of 20th century as a heroine in camouflage. She doesn't identify as an artist, yet works with various collectives and disseminates her work anonymously during her lifetime. Her recently discovered archive consists of texts, sketches, photographs, photomontages and objects.

As a stranger in exile, she strolls through the canon of avant-garde art without being noticed. In the solitude of exile, she is accompanied by a crowd of ghosts created by denial which constitute the core of her work. She attempts to experience losing herself in others and performing others in her own body.

www.everynameinhistoryisi.net

AUTOBIOGRAPHICAL NOTE

Born, Istanbul, 1981. İz Öztat is engaged in an untimely collaboration with Zişan (1894-1970), who appears to her as a historical figure, a ghost and an alter ego. With Zişan's return as a ghost, İz Öztat negotiates a suppressed past and searches for a possibility of mourning. Exhibitions accompanied by publications include *A Selection from Zişan's Utopie Folder* at Matadero Madrid (2013), *Every name in History is I and I is other* at Rendez-vous 13, Institut d'art Contemporain (2013), *Conducted in depth and projected at length*, Heidelberger Kunstverein (2014).

www.izoztat.com

KAYNAKÇA | BIBLIOGRAPHY

Acéphale (1936 - 1939). (Reprint)
Paris: Jean-Michel Place (1980).

Fred Botting and Scott Wilson (eds).
The Bataille Reader. Oxford: Blackwell
Publishers (1997).

Alastair Brotchie and Dominique Lecoq (eds).
*Encyclopedia Acéphalica / Documents of the
Avant-garde*. London: Atlas Press (1995).

Douglas Crimp, Rosalind Krauss, Annette
Michelson. *George Bataille, Writings on
Laughter, Sacrifice, Nietzsche, Un-Knowing*.
October 36, Spring 1986.

Laure (Colette Laure Lucienne Peignot).
Laure: The Collected Writings. San Francisco:
City Lights Books (1995).

Denis Hollier (ed). *The College of Sociology
(1937-39)*. Minneapolis: University of
Minnesota Press (1988).

Maurice Blanchot. *The Unavowable Community*.
Station Hill Press of Barrytown (2006).

Milo Sweedler. *The dismembered community:
Bataille, Blanchot, Leiris, and the remains of
Laure*. Newark: University of Delaware Press;
Cranbury, NJ: Associated University Presses
(2009).

Judith Butler, Athena Athanasiou.
*Dispossession: The Performative in the
Political*. Polity Press (2013).

Nicolas Abraham and Maria Torok. *The Sheel
and the Kernel, Renewals of Psychoanalysis,
Volume 1*. University of Chicago Press (1994).

Jacques Derrida. *Specters of Marx:
The State of the Debt, the Work of Mourning and
the New International*. New York: Routledge
(1994).

Clément Chéroux, Andreas Fischer,
Pierre Apraxine, Denis Canguilhem, Sophie
Schmit. *The Perfect Medium: Photography
and the Occult*. New Haven and London: Yale
University Press (2004).

Şekil / Figure 1

Andre Masson'un 1936 yılında
Acéphale dergisi kapağı için yaptığı
desendeki bağırsaktan esinlenerek
yapılmış soğuk damga

Embossed stamp inspired by the
intestines in Andre Masson's
drawing from 1936 for the cover of
Acéphale journal

Şekil / Figure 2

Acéphale toplantı mekanı

Acéphale meeting site

İz Öztat, 2014

Şekil / Figure 3

Müfredat-ı Bi- Ser, Fransızca
orijinalinden Zişan tarafından
Osmanlıca'ya çevrilerek parşömen
üzerine yazılmıştır, tarihi
bilinmemektedir, Zişan'ın arşivinden

Program Relative to Acéphale,
translated from the French original to
Ottoman by Zişan and written on
parchment, date unknown, Zişan's
archive

Şekil / Figure 4

Acéphale toplantısı sırasında çekilen
fotoğrafta, bağırsak Osmanlıca'da hem
“sır” hem de “ser” olarak okunabilen
kelimenin şeklini alıyor

Photograph taken during an
Acéphale meeting, the Ottoman
word, which can be read as “sır”
(secret) and “ser” (head), is formed
by the intestine

Zişan, 1939

Şekil / Figure 5

İspirtizma Mecmuası [Spiritualism
Journal], 1326 (1910), No: 4.
Charles Richet'e ait *Temessül Denilen
Bazı Hadiseler Dair* başlıklı metnin
Osmanlıca çevirisi ve eşlik eden
fotoğraf. Metnin Fransızca orijinali
Annales des Sciences Psychiques adlı
dergide 1905 yılında yayınlanmıştır.
Zişan'ın arşivinde bulunan dergiden
fotoğflanmıştır

Translation of a text by Charles
Richet titled *Concerning Some
Phenomenon of Materialization* and
the accompanying photograph. The
French original of the text was
published in 1905 in *Annales des
Sciences Psychiques*. Photographed
from the journal found in Zişan's
archive

Şekil / Figure 6

İnsan kemikleri, Harput, 1920

Human bones, Harpoot, 1920

Near East Relief Collection,
1919 – 1920, Oberlin College Archives

Şekil / Figure 7

Hayalet, 2016

Ghost, 2016

Şekil / Figure 8

Tö, videodan sabit görüntü

Tö, video still

İz Öztat, 2017

Şekil / Figure 9

Otoportre, siyah-beyaz fotoğraf

Self-portrait, black and white
photograph

Zişan, 1944

Yayın, *Aylaklar* adlı grup sergisinde yer alan
Tö adlı yerleştirmenin bir parçası olarak,
İstanbul Fransız Kültür Merkezi’nin
desteğiyle üretilmiştir.

The publication is produced as part of the
installation *Tö* with the support of
Insitut Français Istanbul to be exhibited in
the group show *Flâneuses*.

Küratör | Curator: Bige Örer
Tasarım | Design: Sedat Şensoy
Çeviri | Translation: Merve Ünsal
Transliterasyon | Transliteration: Hacer Er

Teşekkürler | Thanks:

Zeynep Turuthan, Aslı Seven, Merve Kayan, Mine Kurtuluş, Fatma Belkıs, İlkay Baliç,
Başak Ertür, Mustafa Erdem Özler, Lee Garcia, Neşe Filiz

Bu yayında, Zişan’ın arşivinden çoğaltılan tüm belgeler İz Öztat tarafından
kamusal bilgi alanına ithaf edilmiştir.
Diğer tüm içerik © İz Öztat, 2017 ve diğer müellifler.

All documents from Zişan’s archive reproduced in this publication are
dedicated to public domain by İz Öztat.
All other materials are © İz Öztat, 2017 and respective authors.

